

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Radomiu w sprawie z wniosku (...) Spółki Akcyjnej w P. przeciwko dłużnikowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o egzekucję umorzył postępowanie i zasądził od wierzyciela na rzecz dłużnika 2.717 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawą wydanego postanowienia były następujące ustalenia.

(...) Spółka Akcyjna w P. wystąpił do Sądu z powództwem przeciwko dłużnikowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W sprawie XXII GWz 3/ 15, przed Sądem Okręgowym w Warszawie Sądem Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych o ochronę praw do znaków towarowych i zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji, toczyło się postępowanie, które zakończyło się wydaniem wyroku 17 września 2015 roku. Postępowanie to było poprzedzone postępowaniem o udzielenie zabezpieczenia w sprawie XXII GWo 77/14. Sąd Okręgowy wydał dnia 31 grudnia 2014 roku postanowienie, którym uwzględnił w części wniosek (...) Spółki Akcyjnej w P. o zabezpieczenie. W postanowieniu (...) SA w P. uzyskał zabezpieczenie roszczeń przysługujących względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Zobowiązany T. E. miał:

1. zaniechać używania oznaczenia w postaci kombinacji kolorów: czerwonego, białego i szarego, w następującym położeniu i proporcjach, w odniesieniu do każdego z poniższych elementów:

- fryzu budynku sklepu stacji paliw (pawilonu) zawierającego dominujący element w kolorze szarym lub odcieniu szarości z narożnikami w kolorze czerwonym, lub
- fryzu budynku sklepu stacji paliw (pawilonu), na którym znajduje się podświetlenie rurami neonowymi w kolorze czerwonym lub podobnym elementu o kształcie trapezu lub jego części, lub
- fryzu wiaty myjni pojazdów zawierającego dominujące czerwone elementy oraz narożniki w kolorze białym, szarym lub odcieniu szarości, lub
- fryzu wiaty myjni pojazdów, na którym znajduje się podświetlenie rurami neonowymi w kolorze czerwonym lub podobnym elementu o kształcie trapezu lub jego części, lub

- pylonu cenowego zbudowanego w ten sposób, że najwyższa jego część zlogotypem stacji zawiera czerwone tło, część środkowa - na której umieszczone są wyświetlacze z cenami paliw -wykonana jest w dominującym kolorze czerwonym, natomiast część najniższa zawiera kolor szary lub odcień szarości

dla oznaczenia stacji paliw, w tym dystrybutorów paliw, usług dystrybucji paliw ciekłych i gazowych, usług myjni pojazdów oraz usług sprzedaży detalicznej w sklepach na terenie stacji paliwowych,

2. zaniechać wykorzystywania oznaczeń słowno-graficznych zawierających wyrażenie „caffe bistro” lub „bistro caffe”, w których element „caffe” pisany jest pochyloną czcionką z podkreśleniem dla oznaczania usług sprzedaży detalicznej w sklepach na terenie stacji paliw oraz usług gastronomicznych świadczonych na stacjach paliw,

3. zaniechać wykorzystywania na stacji paliw oznaczenia składającego się ze sloganu „NO TO CHRUP!” w zestawieniu z grafiką przedstawiającą hot-dogi, owinięte opakowaniami w kolorze o ciemnym odcieniu

4. nakazał usunięcia elementów wystroju stacji paliw prowadzonej w miejscowości M., zawierających oznaczenia, o których mowa wyżej;

a. nakazał (...) spółce z o.o. w W. - na czas trwania postępowania głównego -zaniechania używania oznaczenia w postaci kombinacji kolorów: czerwonego, białego i szarego, w następującym położeniu i proporcjach, w odniesieniu do każdego z wymienionych niżej elementów:

- fryzu budynku sklepu stacji paliw (pawilonu) zawierającego dominujący element w kolorze szarym lub odcieniu szarości z narożnikami w kolorze czerwonym, lub

- fryzu budynku sklepu stacji paliw (pawilonu), na którym znajduje się podświetlenie elementu w kształcie trapezu lub jego części rurami neonowymi w kolorze czerwonym lub podobnym, lub
- fryzu wiaty myjni pojazdów zawierającego dominujące czerwone elementy oraz narożniki w kolorze białym, szarym lub odcieniu szarości, lub
- fryzu wiaty myjni pojazdów, na którym znajduje się podświetlenie elementu w kształcie trapezu lub jego części rurami neonowymi w kolorze czerwonym lub podobnym, lub
- pylonu cenowego zbudowanego w ten sposób, że najwyższa jego część z logotypem stacji zawiera czerwone tło, część środkowa - na której umieszczone są wyświetlacze z cenami paliw -wykonana jest w dominującym kolorze czerwonym, a część najniższa zawiera kolor szary lub odcień szarości

dla oznaczania stacji paliw, w tym dystrybutorów paliw, usług dystrybucji paliw ciekłych i gazowych, usług myjni pojazdów oraz usług sprzedaży detalicznej w sklepach na terenie stacji paliwowych

b. nakazał obowiązanej - na czas trwania postępowania głównego - zaniechania wykorzystywania oznaczeń słowno-graficznych zawierających wyrażenie „caffe bistro” lub „bistro caffe”, którego element „caffe” pisany jest pochyloną czcionką z podkreśleniem na ciemnym tle dla oznaczania usług sprzedaży detalicznej w sklepach na terenie stacji paliw oraz usług gastronomicznych świadczonych na stacjach paliw,

c. nakazał obowiązanej - na czas trwania postępowania głównego - zaniechania wykorzystywania na stacji paliw oznaczenia składającego się ze sloganu „NO TO CHRUP!” w zestawieniu z grafiką przedstawiającą hot-dogi, owinięte opakowaniami w kolorze o ciemnym odcieniu,

d. nakazał obowiązanej usunięcia kombinacji kolorystycznej oraz oznaczeń, o których mowa w punktach a.-c. z wymienionych elementów wystroju stacji paliw prowadzonej w miejscowości M. w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia.

W pozostałej części wniosek został oddalony.

Sąd wyznaczył (...) S.A. w P. czternastodniowy termin do wystąpienia względem (...) spółki z o.o. w W. z pozwem obejmującym żądania określone w pkt 1.1-4.

Nadto zagroził (...) spółce z o.o. w W. obowiązkiem zapłaty na rzecz (...) SA w P. kwoty 150.000 złotych na wypadek niewykonania któregokolwiek z nakazów nałożonych na nią w pkt. I. a.-d.

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2015 roku w sprawie XXII GWzt 3/15 po oddaleniu apelacji (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wyrokiem z dnia 25 lipca 2017 roku Sądu Apelacyjnego w Warszawie stał się prawomocny. Postanowieniem z dnia 6 października 2017 roku Sąd Okręgowy w Warszawie stwierdził upadek zabezpieczenia udzielonego (...) Spółce Akcyjnej w P. w sprawie XXII GWO 77/ 14.

Sąd Rejonowy przywołał przepis art. 757 k.p.c. wskazując, że zostało wydane postanowienie stwierdzające upadek udzielonego zabezpieczenia, które było podstawą wniosku i wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez wierzyciela w dniu 23 czerwca 2017 roku. Wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie wyrok z 17 września 2015 roku stał się prawomocny w dniu 25 lipca 2017 roku, a upadek zabezpieczenia nastąpił 25 września 2017 r.

Prowadzona przez Sąd Rejonowy egzekucja sądowa wynikająca z tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie Wydziału XXII - Sądu Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych z 31 grudnia 2014 roku mogła być prowadzona skutecznie do 25 września 2017 roku, ponieważ w tym dniu upadło zabezpieczenie roszczenia a od dnia następnego obowiązywał tytuł wykonawczy z wyroku wydanego dnia 17 września 2017 roku. Ochrona udzielona uprawnionemu w postępowaniu zabezpieczającym ma charakter tymczasowy i trwa do upadku zabezpieczenia.

Sąd Rejonowy wskazał na przepis art. 825 pkt 2 k.p.c. i pismo z dnia 3 października 2017 roku zawierające wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego wobec upadku zabezpieczenia potwierdzonego postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XXII GWO 77/14. Na tej podstawie prawnej Sąd Rejonowy umorzył postępowanie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. a wysokość zasądzonych kosztów ustalił na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku.

Zażalenie na postanowienie wniósł (...) S.A. w P. zarzucając:

1) naruszenie art. 743 § 1 k.p.c. w zw. z art. 825 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. (...) k.p.c. poprzez błędną wykładnię art. 743 § 1 k.p.c. polegającą na zastosowaniu wprost art. 825 pkt 2 k.p.c. do postępowania w sprawie wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń Wierzyciela w zakresie sumy przymusowej zasądzonej od Dłużnika na rzecz Wierzyciela z tytułu naruszania przez Dłużnika nakazów orzeczonych w takim postanowieniu w okresie jego obowiązywania, w sytuacji, gdy art. 743 § 1 k.p.c. nakazuje stosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnych odpowiednio, a nie bezpośrednio, a prawidłowa jego wykładnia powinna doprowadzić Sąd pierwszej instancji do uznania, że istota i cel postępowania zabezpieczającego i sumy przymusowej wyłączają możliwość zastosowania art. 825 pkt 2 k.p.c., co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego umorzenia postępowania;

2) naruszenie art. 1051¹ k.p.c. w zw. z art. 756² k.p.c. w zw. z 743 § 1 k.p.c. poprzez brak jego zastosowania, a przez to zaniedbanie nakazania Dłużnikowi zapłaty na rzecz Wierzyciela sumy pieniężnej w wysokości

450.000 zł w sytuacji, gdy złożony przez Wierzyciela wniosek o egzekucję świadczeń niepieniężnych wykazał, iż Dłużnik w trakcie trwania zabezpieczenia, co najmniej trzykrotnie nie wykonał obowiązków nałożonych na niego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń Wierzyciela z dnia 31 grudnia 2014 r.,

czemu Dłużnik nie zaprzeczył, a wniosek ten został złożony przez Wierzyciela przed utratą przez to postanowienie mocy.

na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. wniósł o zwrócenie się do Sądu Najwyższego z następującym zagadnieniem prawnym budzącym poważne wątpliwości przy wykładni prawa:

„Czy środek orzeczony w postępowaniu zabezpieczającym na podstawie art. 756² § 1 k.p.c. (suma przymusowa) podlega egzekucji pomimo upadku zabezpieczenia na podstawie art. 757 k.p.c., jeśli dochodzona w postępowaniu egzekucyjnym suma pieniężna dotyczy naruszenia przez obowiązanego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń w okresie, w jakim postanowienie to było w mocy, postępowanie o wykonanie tego postanowienia zostało wszczęte w okresie, w jakim postanowienie to było w mocy, a upadek zabezpieczenia jest wynikiem prawomocnego zasądzenia roszczeń, objętych egzekwowanym postanowieniem o udzieleniu zabezpieczenia?

Nadto domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia i nakazanie Dłużnikowi zapłaty na rzecz Wierzyciela kwoty 450.000 zł oraz zasądzenia od dłużnika na rzecz wierzyciela zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że przedmiotem zabezpieczenia było roszczenie o charakterze niepieniężnym, co wynika wprost z postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 grudnia 2014 r. w sprawie XXII GWo 77/14 (k. 41-43.)

Sąd Rejonowy w dacie złożenia wniosku egzekucyjnego przez wierzyciela tj. 23 czerwca 2017 roku był zobowiązany do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. W dacie, tej istniał tytuł wykonawczy, na podstawie, którego wierzyciel (...) Spółka Akcyjna w P. miał prawo wszczęcia egzekucji przeciwko dłużnikowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Tytułem do wszczęcia postępowania egzekucyjnego było prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie Wydziału XXII - Sądu Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych z dnia 31 grudnia 2014 roku. Wierzyciel mógł skutecznie prowadzić na podstawie tego tytułu egzekucję do dnia 25 września 2017 roku, ponieważ w tym dniu upadło zabezpieczenie roszczenia a od dnia następnego obowiązywał tytuł wykonawczy z wyroku wydanego w sprawie pomiędzy stronami niniejszego postępowania, którym stało się orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2017

5

roku w sprawie XXII GWzt 3/15. Prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, że ochrona udzielona uprawnionemu w postępowaniu zabezpieczającym miała charakter tymczasowy i trwała do upadku zabezpieczenia. Skarżący nie kwestionuje w zażaleniu tych okoliczności podnosi jednak, że złożenie wniosku 23 czerwca 2017 roku było wynikiem prowadzonych z dłużnikiem negocjacji ugodowych. Fakt ten jest bez znaczenia, dla powodów, z których doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego przez Sąd Rejonowy. Podstawą prawną upadku zabezpieczenia był przepis art. 757 k.p.c. Nie ma racji skarżący przywołując przepis art. 743 § 1 k.p.c. i zawarte w nim stwierdzenie o braku możliwości odpowiedniego stosowania przepisów o postępowaniu egzekucyjnym oraz zarzut braku oceny przez Sąd Rejonowy przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia czy art. 825 pkt 2 k.p.c. może być w ogóle stosowany w postępowaniu dotyczącym egzekucji postanowienia o zabezpieczeniu w zakresie sumy przymusowej. Powołany

przepis stanowi, że do wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym. Stosownie do ogólnie przyjętego w orzecznictwie i w doktrynie pojmowania zasad „odpowiedniego” stosowania przepisów, niektóre z nich znajdują zastosowanie wprost, bez żadnych modyfikacji i zabiegów adaptacyjnych, inne tylko pośrednio, a więc z uwzględnieniem konstrukcji, istoty i odrębności postępowania, w którym znajdują zastosowanie, a jeszcze inne nie będą mogły w ogóle być wykorzystane. Stosowanie „odpowiednie” oznacza w szczególności niezbędną adaptację (i ewentualnie zmianę niektórych elementów) normy do zasadniczych celów i form danego postępowania, jak również pełne uwzględnienie charakteru i celu danego postępowania oraz wynikających stąd różnic w stosunku do uregulowań, które mają być zastosowane (zob. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15 września 1995 r., III CZP 110/95, OSNC1995/12/177 i postanowień Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2012 r. IV CZ 153/11, Lex 1250770 i z dnia 14 marca 2012 r. II CZ 188/11, Lex 1162668, także głosę Tadeusza Żyźnowskiego do uchwały Sądu Najwyższego z 29 października 1991 r. III CZP 109/ 91 Przegląd Sądowy nr 5-6 z 1992 r.).

Przepis art. 743 § 1 k.p.c. wskazuje, że jeśli postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia podlega wykonaniu w drodze egzekucji mają zastosowanie przy jego wykonaniu odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym. Odesłanie odpowiedniego stosowania zawarte w przytoczonym przepisie, zdaniem Sądu Okręgowego, powinno polegać i tak było w sprawie na zastosowaniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym wprost, bez żadnych modyfikacji i zabiegów adaptacyjnych w zakresie wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia. Bezspornym jest, że nastąpił upadek wydanego postanowienia o zabezpieczeniu i kontynuacja wszczętego postępowania egzekucyjnego doznała przeszkody uniemożliwiającej dalsze

prowadzenie tego postępowania, bowiem orzeczenie, na którym oparty był tytuł wykonawczy utraciło moc. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał dnia 6 października 2017 roku postanowienie o upadku udzielonego zabezpieczenia. Postanowienie to jest prawomocne (k. 276). Postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia nie jest oczywiście orzeczeniem pozbawiającym tytuł wykonawczy wykonalności, o jakim stanowi art. 825 pkt 2 k.p.c., lecz stwierdza jedynie okoliczność, która wywołuje analogiczne skutki prawne. Sąd Rejonowy, wbrew temu, co zarzucił skarżący nie zastosował automatycznie przepisu art. 825 pkt 2 k.p.c., ale po złożeniu wniosku przez dłużnika (w uzasadnieniu postanowienia sąd błędnie wskazał, że to wierzyciel złożył wniosek z dnia 3 października 2017 r.) zobowiązany był do umorzenia postępowania. Przepis artykułu 825 k.p.c. stanowi, że „organ egzekucyjny umorzy postępowanie w całości lub części na wniosek”. Konsekwencją utraty ex lege mocy tytułu egzekucyjnego po okresie dwóch miesięcy od wydania wyroku (art. 757 k. p. c.) wobec toczącego się postępowania egzekucyjnego i złożenia wniosku o zastosowanie art. 825 pkt 2 k.p.c., było obligatoryjne umorzenie postępowania egzekucyjnego przez Sąd, jako organ egzekucyjny. Tego rodzaju sytuacja miała miejsce w postępowaniu wszczętym przez skarżącego.

Nie doszło także do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 1051¹ k.p.c. w zw. z art. 756² k.p.c. w zw. z 743 § 1 k.p.c. Wskazane przepisy mogły być stosowane w toku prowadzonego postępowania. Następstwem upadku zabezpieczenia był brak możliwości rozstrzygnięcia o zasadności lub nie zgłoszonego we wniosku żądania o przeprowadzenie egzekucji świadczeń niepieniężnych. Ustalenia czy doszło do naruszenia obowiązków wynikających z wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie 31 grudnia 2014 roku postanowienia, co zgłosił wierzyciel nie mogły być prowadzone z uwagi na upadek zabezpieczenia. Organ egzekucyjny nie mógł jednak dokonywać oceny czy do naruszenia zakazów doszło. Oceny tej także nie może dokonywać Sąd Okręgowy z uwagi na podstawę umorzenia postępowania. Celem zabezpieczenia jest tymczasowa ochrona uprawnionego na czas toczącego się procesu w realiach sprawy o ochronę praw do znaków towarowych i zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji oraz zapłatę. O ile zgodzić należy się ze skarżącym, że Dłużnik aż do upadku zabezpieczenia związany jest treścią prawomocnego postanowienia o zabezpieczeniu, a Wierzyciel ma prawo żądać zapłaty sumy pieniężnej za każde naruszenie, które nastąpiło w okresie trwania tego zabezpieczenia, to żądanie zapłaty sumy przymusowej z art. 756² k.p.c. jest możliwe wyłącznie wtedy, gdy postanowienie to obowiązuje, jest wykonalne, istnieje w przestrzeni prawnej i ma moc tytułu wykonawczego. Interpretacja i argumenty skarżącego z zażalenia zmierzają w istocie do podziału, czy wydzielenia wszczętego postępowania egzekucyjnego na etapy czy części. Tego rodzaju sytuacja w

sprawie nie mogła mieć miejsca. Prowadzenie egzekucji po upadku zabezpieczenia stanowiłoby naruszenie przepisów o tym postępowaniu. Wszczęte postępowanie egzekucyjne było postępowaniem wykonawczym, czego skarżący zdaje się nie dostrzegać i nie brać pod uwagę. Bezspornie warunkiem hipotetycznym uwzględnienia żądania zapłaty na rzecz wierzyciela kwoty objętej wnioskiem byłoby stwierdzenie przez organ egzekucyjny zaistnienia naruszenia przez dłużnika postanowień wynikających z zabezpieczenia. Tymczasowość zabezpieczenia służy ochronie uprawnionego, ale jest ona ograniczona w czasie i trwa do zakończenia postępowania głównego. Dlatego realizacja postanowień o zabezpieczeniu roszczeń niepieniężnych i dochodzenie zapłaty kwot pieniężnych po stwierdzeniu naruszeń była możliwa tylko do upływu dwóch miesięcy po uprawomocnieniu się wyroku ze sprawy XXII GWzt 3/15, co wynika wprost z przepisu art. 757 k.p.c.

Reasumując wydane przez Sąd Rejonowy postanowienie nie naruszyło przepisów zarzuczanych w zażaleniu, co było podstawą do jego oddalenia z mocy art. 385 k.p.c. w związku z artykułami 397 § 2 i 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego pkt 2 postanowienia Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego pełnomocnika dłużnika ustalone w stawce minimalnej zgodne z § 8 pkt 7 i § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U.2015.1804 ze zm./

J. K. A. G. W.